

Els materials que trobeu en aquest suplement són el resultat de la nostra participació a la Universitat d'Estiu de Palestina, que es va celebrar a finals de juliol al Líban per iniciativa de Viva Palestina, una campanya de solidaritat internacional per trencar el bloqueig de Gaza. La campanya ha organitzat quatre combois d'ajuda humanitària a la franja i ha participat a la flotilla de la Llibertat que va ser atacada el passat mes de maig. En aquestes pàgines trobareu informació sobre la campanya, els plans de l'imperialisme al Líban i entrevistes amb alguns dels ponents que van participar dels seminaris. Aquest treball és el resultat d'una elaboració conjunta amb companys de la Revista Rubra de Portugal, que van participar amb nosaltres en la Universitat d'Estiu.

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Camions i vaixells per trencar el bloqueig de Gaza

Seran almenys 15 bucs de càrrega i 500 camions en direcció a Gaza. Ningú sap quan o des d'on, però els organitzadors es comprometen a no parar fins «acabar amb la presó a cel obert en el que s'ha convertit Palestina».

La expressió és de Nabil Hallak, coordinador de la «flotilla de la llibertat atacada per l'exèrcit israelià el maig passat, i organitzador de la propera flota, que hauria de tenir «com a mínim el triple d'embarcacions».

Nabil segueix rebent trucades. Hi parlem el dia en què l'ONU ha decidit seguir endavant amb la investigació sobre el funcionament de les forces de seguretat d'Israel (FDI).

Està vostè satisfet amb la investigació? «Venint de l'ONU no poden esperar-se grans resultats, però el sol fet d'iniciar-la assegura que la qüestió no serà amagada tant aviat.» Després de l'atac, Nabil va ser separat dels altres detinguts i dut presumptament a una presó secreta a Israel, en algun lloc del desert de Negev.

Sobre l'interrogatori afirma, amb un somriure, que el nerviosisme dels agents israelians li va permetre obtenir més informació de la que ells li van poder extreure. «Els es van adonar ràpidament que l'atac podria tenir enormes conseqüències polítiques. No hi havia terroristes a bord, ni material de guerra. No van trobar més que ajuda humanitària i oliveres», diu amb orgull.

Independentment del que diuen els informes, Nabil té raó, segons ens va informar Robert Fisk, veterà corresponsal britànic a Beirut, «hi havia una llista negra de persones a liquidar», i només això justificava, en la lògica del govern d'extrema dreta israelià, el preu en el camp diplomàtic.

A la vall de Bekaa, al nord del Líban, es trobaven estaven altres figures de la eclèctica coalició que reuneix els catòlics amb els marxistes, i als islamistes amb la Democràcia Cristiana, promentent una nova iniciativa en breu per a continuar «trencant el bloqueig de Gaza i portar ajuda al milió i mig de

Des de Lluita Internacionalista aportarem al proper comboi que surt de Londres, dos respiradors per Unitat de Cures Intensives, que ens han confirmat que responen al que s'ha demanat des de l'Hospital de Gaza. Igualment, estem realitzant totes les gestions necessàries per què un company de la nostra organització els acompanyi fins el seu lliurament a Gaza

palestins que hi estan empresonats». Entre les diferents organitzacions que formen part de la coalició, destaquen la turca *Ynsani Yardým Vakfı* (IHH) i *Viva Palestina*, hereva política del moviment anglès contra la guerra organitzat a *Respect*, que en la anterior legislatura va portar a George Galloway al parlament britànic.

Aquesta aliança entre sectors relacionats amb la burgesia nacionalista àrab i corrents derivades del marxisme és potser la gran notícia de la coalició, que Galloway assumeix sense cap complex: «Per a aquesta acusació no cal judici. Immediatament em declaro culpable», ens va dir amb humor. Afirma que aquesta iniciativa va suposar un punt d'inflexió decisiu en la comprensió de la opinió pública sobre el conflicte, i que la prova «són els centenars de voluntaris i els milions de dòlars que hem reunit amb molta facilitat» afegeix.

Viva Palestina, a més de la flota anunciada per Nabil, està organitzant tres combois per terra, des de Londres, Doha (Qatar) i Casablanca. El de Doha i el de Londres s'uniran a Síria per a anar en ferri fins a la costa d'Egipte i allí re-

unir-se amb el que arriba del Magrib. Des d'allí aniran al pas fronterer de Rafah per a lliurar el material que ha estat demanat per les organitzacions dels palestins a Gaza: «Durem materials de construcció i sanitari i ens neguem a lliurar-los a Israel», afirma Galloway.

Les dues iniciatives estan coordinades, la «flota humanitària» té un punt de trobada previst precisament en la mateixa latitud en que el *Mavi Màrmara* va ser atacat a maig. Per raons de seguretat i per a evitar possibles actes de sabotatge, només els organitzadors coneixen la data de sortida i el lloc des del qual surten els vaixells que intentaran entrar en les platges prohibides de Gaza: «Puc dir que un vaixell vindrà dels EUA i busquem que hi hagi vaixells procedents de tots els continents. També puc dir que tenim a bord figures destacades del món de la política i els esports, el que donarà una dimensió encara més gran a aquesta flota que la que va tenir la flotilla de la llibertat», assegura Galloway.

El Líban en el punt de mira

Un petit país a vores del Mediterrani, amb una població similar a la de l'àrea metropolitana de Barcelona i no més gran que Astúries, s'ha convertit en un dels principals objectius de l'imperialisme. Des que el 2006, l'exèrcit israelià fou derrotat al Sud del Líban a mans de la resistència encapçalada per Hezbol·là, els plans de les grans potències per a Orient Mitjà estan qüestionats. Amb la fi del mite de la invencibilitat del totpoderós exèrcit israelià, que va donar ales a tots els pobles àrabs, El Líban és un exemple molest per a les grans potències. Volen acabar amb ell i a la vegada assegurar la frontera nord d'Israel. Per a això treballen les forces d'ocupació de l'ONU, mentre tot apunta que un nou atac sionista és només qüestió de temps.

La retirada de les tropes israelianes el 2006 va ser una derrota contundent, la segona que va patir l'aparell militar sionista al país, després d'abandonar el sud de Líban el 2000, posat fi a dotze anys d'ocupació. Segons va reconèixer el coronel Noam Ben Tsevi, últim cap de la regió occidental del Sud del Líban durant l'ocupació, «la retirada israeliana del Líban fa deu anys va ser una fugida, ni més ni menys». Es podria utilitzar la mateixa cita per descriure el que va ocórrer sis anys més tard. Després d'una guerra de 33 dies que va causar 1.200 morts libanesos (la majoria civils) i un centenar d'israelians (la majoria militars), els soldats israelians simplement van fugir. L'imperialisme va voler restablir el seu ordre amb un desplegament de 12.000 soldats sota la bandera de l'ONU.

En aquest racó del món estan intervenint directament, entre altres, França, el Canadà, els EUA, Aràbia Saudita, Qatar i Egipte per un costat i Síria i Iran per l'altre. Fins i tot el govern espanyol es va disculpar davant el Gran Germà per la retirada de les tropes de l'Iraq augmentant el seu contingent al Líban, un país que per a l'imperialisme és estratègic posar sota control és estratègic.

Per als EUA, empantanegats a l'Iraq i encara més a l'Afganistan, és clau calmar a les masses àrabs suavitzant la situació a Palestina. Per això Obama ha forçat l'inici de l'enèsim cicle de converses entre un Israel que només pensa a avançar amb fets consumats i una Autoritat Palestina que als ulls del

seu propi poble s'ha convertit en un agent de l'ocupació. Però al marge dels interessos nord-americans del moment, Israel vol assegurar la seva frontera nord, deixant-se les mans lliures per a un possible atac a Iran. Això passa per desactivar a Hezbol·là i de passada tornar a demostrar que és la principal potència militar de la zona.

A aquests plans s'enfronta la resistència libanesa, avui

hegemonitzada per Hezbol·là, però en la qual participen també organitzacions d'esquerra. La resolució 1701 del Consell de Seguretat de l'ONU, que va posar les condicions per a la fi de la guerra de 2006, preveia el desarmament de la resistència, però tot apunta que la guerrilla xiïta ha reforçat la seva capacitat de defensa davant d'Israel amb el suport d'Iran. La milícia xiïta assegura que té a l'abast dels seus míssils les principals ciutats israelianes. Per a Iran el Líban és vital, com afirma el veterà corresponent de The Independent, Robert Fisk, «el Líban és el pulmó a través de què Iran respira».

A la frontera entre Israel i El líban hi ha 12.000 soldats de l'ONU, que es troben en aquest moment sota el comandament del general espanyol Alberto Asarta Cuevas. La presència dels cascos blaus al país es remunta a fa 30 anys, però 2006 va marcar un punt d'inflexió, quan

Hezbol·la ha fet un museu per celebrar el seu triomf sobre Israel el 2006

el contingent es va multiplicar com a garantia per a Israel de control de la resistència libanesa, després de la seva retirada. L'ONU no està al Líban per defensar la pau, sinó els interessos israelians. Prova d'això són els documents coneguts al final de maig, signats per Asarta Cuevas i el cap de l'Estat Major israelià, Gaby Ashkenazi, en què la FPNUL (Força Provisional de Nacions Unides al Líban) es comprometia a no informar a les autoritats libaneses sobre les constants vols tripulats i no tripulats de l'exèrcit israelià sobre el país, que violen les mateixes resolucions de l'ONU. L'acord estipula que les forces internacionals només informaran quan els avions israelians hagin tornat a les seves bases i estiguin «segurs». Tampoc no va sorprendre que la FPNUL no fes res davant el segrest per una patrulla israeliana d'un pastor libanès al poble de Ghajar, on es manté l'ocupació israeliana contra l'acord de pau. El mateix Estat Major de l'exèrcit libanès denuncia que les forces de l'ONU entren als pobles del sud seguint les informacions israelianes sobre militants i dipòsits d'armes d'Hezbollah, operacions en què l'exèrcit libanès s'ha negat a col·laborar.

Revolta contra l'ONU

Durant els últims mesos han esclatat diverses revoltes populars contra les tropes de l'ONU per la seva convivència amb l'exèrcit

israelià. Segons informa Alberto Cruz, s'han produït fins a una trentena d'enfrontaments, els més destacats al final de juny i principis de juliol, quan en el marc d'unes maniobres militars els cascos blaus van entrar en diverses poblacions del sud per impedir el llançament de coets contra Israel. En diversos pobles la gent va bloquejar les carreteres, llançant pedres contra els soldats, que van ser desarmats. Va haver-hi onze ferits entre les tropes franceses. L'episodi va coincidir amb uns massius exercicis militars i civils per part d'Israel, a què Hezbollah va respondre amb una mobilització al sud. La retirada de les tropes d'ocupació de l'ONU ha de ser una exigència de totes les organitzacions que lluiten per la llibertat dels pobles.

El tribunal per Hariri

Després de la mort en atemptat el 2005 contra l'exprimer ministre libanès Rafik Hariri, aliat dels EUA i França i impulsor d'un brutal pla neoliberal al país, es va formar un tribunal especial de Nacions Unides, el primer que jutja un atemptat i no un crim contra la Humanitat. Durant aquests anys les grans potències i el govern libanès, encapçalat pel fill de Hariri, Saad, que va assumir el càrrec, van culpar Síria de l'atemptat. Però després d'anys d'investigació i interrogatoris no hi ha cap prova conclouent contra Damasc. La nova

tesi apunta directament a Hezbollah, que sempre ha negat qualsevol implicació. La reivindicació uns dies més tard de l'atemptat per un grup sunnita és totalment ignorada. El descobriment de diversos testimonis falsos de testimonis comprats que van declarar en el procés ha tret tota la credibilitat al tribunal. En declaracions preses per Mónica G. Prieto, l'exgeneral Ali Salhedin, cap de seguretat interna libanesa, que va ser arrestat per l'atemptat i posteriorment exonerat de tot càrrec afirma que «el Tribunal forma part d'un projecte internacional en la regió que afortunadament ha reulat, que incloïa des de l'Iraq fins a Palestina. L'objectiu va ser primer atacar Síria, perquè era enemiga d'Occident, i després, quan la relació amb Síria es va normalitzar, atacar Hezbollah».

A principis de setembre Saad Hariri va reconèixer que havia estat «un error» acusar Síria de l'atemptat. Unes setmanes abans Hassan Nasral·la, líder d'Hezbollah, va fer públics indicis de la implicació d'Israel en el magnicidi. Un veredict de l'acusació per part del tribunal contra Hezbollah seria el pretext per a una nova intervenció israeliana, que com va ocórrer el 1982 podria recolzar-se en un enfrontament entre les comunitats libaneses.

Cristina Mas

Què és Hezbollah

Hezbollah és un moviment amb moltes cares: la de partit polític (i des de l'any passat força de govern), la de grup armat, i la de la seva àmplia xarxa social i benèfica. Tenen la seva pròpia cadena de televisió per satèl·lit, Al Rajar (El far), que gaudeix de gran audiència, la seva emissora de ràdio, fundacions de suport a les víctimes de la guerra i les seves famílies, escoles, hospitals... I fins i tot un equip de futbol.

El *Partit de Déu* ha reconstruït els habitatges en el sud del país i en els barris xiïtes de Beirut que van ser arrasats pels bombardejos israelians en 2006. Encara hi ha famílies que esperen que els lliurin la seva casa i segueixen gaudint del lloguer pagat per l'organització. També van reconstruir les esglésies i els pobles cristians destruïts en l'ofensiva del *tsahal*.

Hezbollah va néixer els anys 80 amb recursos

iranians, en la lluita contra l'ocupació israeliana de Líban. La resistència contra Israel ha estat la seva principal orientació política des que el maig de 2000 les últimes tropes del *tsahal* van abandonar el país a causa, fonamentalment, dels èxits del seu braç armat, l'anomenada Resistència Islàmica.

El segrest de dos soldats israelians en 2006 va ser el desencadenant de la invasió israeliana que en 33 dies es va cobrar 1.200 víctimes libaneses, la majoria civils. Un centenar de soldats del *tsahal* van morir en l'operació, que va ser la prova de foc per a l'organització. Amb la victòria militar en la seva mà, *Hezbollah* va signar una treva, anunciant que Israel tornaria a atacar i guanyant reputació en tot el món àrab, encara que va perdre recolzament en les comunitats no xiïtes del Líban. Malgrat les dues resolucions de l'ONU que criden al desarmament de les milícies libaneses, la seva

Assaf Abu Rahal: un comunista sincer

La jove periodista libanesa Dima Sharif ens ha fet arribar aquest text sobre Assaf Abu Rajal, el seu company al diari Al Akbar que va ser assassinat el passat 4 d'agost quan cobria l'enfrontament a la frontera del sud del Líban amb l'exèrcit israelià, una mostra més de la soberbia sionista i de la creixent amenaça d'Israel sobre el país.

Vaig veure el company Assaf Abu Rahal, en persona només dues vegades. La primera va ser al sopar del segon aniversari del nostre diari Al-Akhbar (La informació) l'agost de 2008. La segona vegada, en una de les seves visites al nostre diari a Beirut uns mesos després. Però jo el coneixia per telèfon. Durant els meus dos primers anys al diari Al-Akhbar jo era al departament de notícies locals (no polítiques). I com tots els membres del departament, havia de trucar un dia a la setmana els corresponents de premsa en diverses regions del Líban per veure si tenien articles per enviar-nos. El company Assaf era el més divertit de tots. Sempre explicava alguna anècdota i demanava les nostres novetats de Beirut, la capital tan llunyana dels corresponents de les regions frontereres. De vegades el

telèfon mòbil d'Assaf estava fora de cobertura, cosa passa sovint a gran part del sud del Líban. Per tant, per no estar desconnectat de Beirut, va deixar el seu mòbil i es comprar un aparell de telèfon per connectar-lo a la línia fixa que cobreix una gran àrea del territori. Així que de vegades, la seva dona, Souad contestava les nostres trucades quan Assaf no podia fer-ho. «És a la frontera perquè els israelians han segrestat un pastor», ens deia, o, «continua el seu article sobre un accident amb les tropes de la FPNUL». La camarada Souad ho sabia tot sobre la feina del seu company i ella de vegades l'acompanyava mentre perseguia històries i l'ajudava a aconseguir imatges de la frontera sense aixecar sospites dels soldats israelians a l'altre costat.

Era un periodista fidel a la seva regió que portava a la premsa els problemes de les zones frontereres i dels agricultors i els pastors del sud.

Assaf, nascut el 1955, es va unir a la partit Comunista del Líban en els anys 70, quan tenia 15 anys. I durant una dècada va contribuir a la lluita del partit contra els atacs israelians contra el sud del seu poble natal, Al-kfeir a la regió de Hisbaya. Després de la invasió israeliana de 1982 es va incorporar a al «front de

la resistència nacional libanesa» que impulsà el Partit Comunista per lluitar contra els israelians. Va estar molt implicat a la lluita dels treballadors i els camperols.

El camarada Assaf no havia fet de periodista tota la vida. Fins a 1998 va ser un lluitador camperol al sud ocupat per Israel. Aquest any va començar a la redacció del diari Al-Mustaqbal (El futur) i després a la revista «shou'un janoubiya» (temes del Sud) el 2002. El 2006 ell se'n va anar i es va unir a Al-Mustaqbal Al-Akhbar que va trobar el més proper ideològicament.

El camarada Assaf, com a bon periodista, es va presentar el 3 d'agost al poblet d'edaysse, a la frontera amb la Palestina ocupada, quan va saber que es produïen enfrontaments entre els exèrcits libanès i israelià. Allà baix va ser assassinat per un coet israelià.

Assaf, company, trobarem molt a faltar.

Dima Sharif

capacitat militar segueix intacta, si no reforçada.

El 1992 Hassan Nasrallah va ser elegit secretari general de l'organització. S'ha convertit en una figura molt popular i carismàtica, els discursos de la qual, pronunciats des de fa anys per videoconferència per a romandre amagat, compten amb una audiència massiva.

Encara que originalment impulsat per un grup de clergues xiïtes propugnava la transformació de Líban en una república islàmica, aquesta concepció va ser abandonada. *Hezbollah* és la principal força de l'oposició pro-siria al govern pro-occidental de Saad Hariri, que va succeir al seu pare, Rafik Hariri, assassinat en 2005. La seva base social és la petita burgesia de la ciutat i del camp.

«L'única solució és una democràcia laica sobre el territori històric de Palestina»

Ghada Karmi va néixer a Jerusalem. En la seva autobiografia «In Search of Fatima: A Palestinian Story», relata l'expulsió de la seva família en 1948 i la seva infància a Londres. És professora de l'Institut d'Estudis Àrabs i Islàmics de la Universitat de Exeter. Recentment ha publicat «Married to another Man: Israel's dilemma in Palestine», on defensa la solució d'un sol estat al conflicte. Els seus arguments expliquen per què les negociacions entre Israel i l'Autoritat Palestina impulsades per Obama són una farsa, com ho va ser el procés d'Oslo.

LI- A què es refereixen amb la solució d'un sol estat?

En poques paraules, el que entenem per la solució d'un sol estat, és un estat laic, democràtic que substitueixi a l'actual règim israelià, com a solució al conflicte palestí-israelià. Un estat laic i democràtic sobre tot el territori de la palestina històrica.

Per què advoquen per aquesta sortida?

Hi ha moltes raons per a arribar a la conclusió que només existeix una possible solució real a un conflicte tan llarg i difícil. No és que vulguem ser provocadors o anar a la moda: hi ha motius pràctics molt sòlids. És un problema simplement logístic: només cal mirar el mapa de Cisjordània i la divisió geogràfica que Israel ha imposat entre Gaza i Cisjordània, per a adonar-se que no existeix cap possibilitat de crear un estat palestí independent al costat d'Israel.

No hi ha prou terra, els assentaments i les seves infraestructures associades (carreteres, bases militars...) ocupen actualment gairebé la meitat de la superfície de Cisjordània. I la xarxa d'assentaments està impedeix la continuïtat territorial entre les terres palestines.

L'estat palestí no seria viable.

M'agradaria que tothom mirés el mapa abans de defensar la solució de dos estats: no és cap misteri. Als que defensen apassionadament

aquest plantejament els pregunto, però com pot arribar a succeir? I no pot ser, per la forma que Israel ha portat a terme la colonització. Qualsevol estat que pretengui ser independent ha de garantir la seva viabilitat econòmica: la terra i els recursos naturals. I això no està disponible per als palestins. Els israelians han pres la majoria dels recursos de Cisjordània i de Gaza. No hi ha prou terra per a mantenir a una població gran.

D'altra banda hi ha el tema de Jerusalem. Els israelians han deixat molt clar que no pensen renunciar a Jerusalem Est, i no només amb paraules, sinó amb fets: Jerusalem Est ha estat severament colonitzat, hi ha 200.000 colons només en aquesta zona, vivint en grans assentaments. Una altra vegada, amb un cop d'ull al mapa n'hi ha prou per comprendre que això tampoc serà objecte de negociació. Els defensors dels dos estats estan parlant d'un estat palestí sense Jerusalem, en algunes zones de Cisjordània i sense continuïtat física amb Gaza. No té cap sentit. I la gent hauria de deixar de malgastar el temps dels palestins parlant d'això.

Per tot això molts dels defensors dels dos estats han abandonat la idea.

Sí, molts dels que creien en aquesta solució s'han adonat que logísticament no és possible. És una de les aproximacions a la solució d'un sol estat. L'altra, és la que jo sempre he defensat. Es basa en el concepte dels drets dels palestins. La base del cas palestí sempre ha estat una injustícia: no era just que la majoria de la població palestina fos expulsada, desnonada o forçada a fugir el 1948 per una comunitat colona de jueus arribats des d'altres llocs. Tampoc és just impedir als qui van ser expulsats la tornada a les seves llars. És un cas únic en el món. Si aquesta és la base de la qüestió palestina, com podria la solució de dos estats, fins i tot en les millors circumstàncies, oferir a

aquests palestins el dret al retorn? Hi ha cinc milions de refugiats palestins al món, i ni en les previsions més optimistes, un estat palestí sobre les fronteres de 1967 podria absorbir-los. I això tampoc seria just, perquè no podrien retornar al seu lloc d'origen. I amb les dificultats logístiques de què hem parlat, els dos estats són incompatibles amb el dret al retorn dels refugiats. El dret al retorn no és una opció extra, no és un assumpte decoratiu: és fonamental. I només hi ha una forma de donar-li cabuda: el retorn d'aquesta gent a tot el territori de la seva terra natal.

I això com seria possible?

No pot donar-se en un estat jueu, que per definició, pretén una majoria de població jueva. Cinc milions de palestins retornats no contribuirien a aquesta majoria. L'única solució és que tota la terra de la palestina històrica es converteixi en una democràcia laica, que absorbeixi tots els refugiats sense limitacions i que funcioni com una democràcia normal segons el model occidental.

El balanç del procés d'Oslo ha dut a molts palestins a aquesta posició.

Si són els que van pensar que amb Oslo es podria aconseguir un estat palestí, i en el 2000 es van adonar que no funcionaria. En els últims deu anys aquest somni s'ha allunyat encara més.

La defensa d'una palestina laica i democràtica sobre el seu territori històric era la consigna fundacional de l'OLP.

El 1969, l'OLP va proposar que jueus, cristians i musulmans havien de viure junts en l'Estat Palestí com a ciutadans amb igualtat de drets. Aquesta concepció es va mantenir fins el 1974, quan Israel la va descartar i quan la duresa del poder militar israelià i el suport que rebia d'Estats Units i els països occidentals, feia impossible imaginar que aquesta solució pogués

implementar-se. Llavors la posició de la direcció palestina va canviar, primer cap a la idea que els palestins estaven disposats a acceptar una part de la Palestina alliberada com un primer pas cap a l'alliberament de tot el territori. No va ser fins a més tard, després de la derrota 1982, quan l'OLP va ser expulsada de Líban per Israel, quan Arafat va anar a Tunis, en moments molt difícils, que van començar a parlar "acceptar el que podem aconseguir realment" i de la solució dels dos estats. No obstant això, darrere de la idea d'una palestina laica i democràtica de 1969 havia i hi ha milions de palestins. Ningú pot pensar en un palestí que estigui orgullós de dir als colons "sí, si us plau, preneu el 78% de la nostra terra, teniu la meva benedicció, moltes gràcies". És ridícul. La idea de dos estats és només un resultat de les derrotes, de la por que tota Palestina acabi presa pels colons, com va passar el 1948.

Vostè no va recolzar Oslo.

Jo sóc una de les persones que mai ha donat suport a una altra idea que no sigui la recuperació de tota la palestina històrica. I no estic sola: molts opinen el mateix. No vaig recolzar el procés d'Oslo. Vaig comprendre que aixequés esperances. I qui sóc jo per a jutjar que la gent sota ocupació desitges alliberar-se de l'exèrcit israelià? Però això no era una visió a llarg termini. No podia funcionar. Però, a part de la justícia, hi ha un tercer element que m'ha confirmat en aquesta idea del desmantellament de l'estat d'Israel amb la creació d'una democràcia laica i el dret al retorn dels refugiats. Els que ens acusen de ser utòpics han de comprendre que Israel és molt perillós, no és un estat normal, mai s'ha adaptat a Orient Mitjà, no es veu a si mateix com un estat de la zona, i es mostra molt agressiu contra tots els seus veïns. Els ataca i ocupa la seva terra. Tracta als palestins israelians com ciutadans de segona classe, per no parlar de què fan amb els palestins dels territoris ocupats: bombardeja Gaza, i assassina a la gent que intenta ajudar a la franja, com en l'atac a la Flotilla de la Llibertat. És un estat perillós.

Moltes veus alerten d'un altre atac israelià sobre Líban, que

podria ser imminent.

Sí, i molt més devastador que el de 2006. La gent del món lliure no hauria de donar suport un estat com aquest. No estem proposant de cap manera que els jueus que viuen en el meu país siguin expulsats, deportats o exterminats. En cap cas. Diem, "podeu quedar-vos, però no podem acceptar un estat, un règim, un govern, una ideologia que actui d'aquesta manera". Un estat que causa tant sofriment i que és un factor de desestabilització en tota la zona. Ni el volem ni el necessitem.

Els palestins mai han defensat un estat ètnicament pur.

Així és. Històricament els palestins sempre van rebutjar la partició de Palestina, la que va fer l'ONU el 1947. En el 1969, l'OLP, que representava als palestins que havien estat expulsats, els desposseïts, els desnonats, va votar que no calia expulsar als jueus, que no calia castigar-los pel que havien fet, encara que Déu sap que havia en això un punt de justícia. Però van dir "no, estem en aquesta terra i hem de viure junts, musulmans, cristians i jueus en igualtat i harmonia". Sobre aquesta idea es basa la Palestina laica i democràtica.

I aquesta idea pot seguir viva avui en els carrers de Palestina, després de tot el que ha passat?

Va morir per molt temps, a causa de la derrota política, la desil·lusió,

la por. No pots esperar que el que ha passat no tingui conseqüències sobre la gent. No obstant això, puc assegurar que aquesta idea va reviure a la fi dels 90 i sobretot en l'última dècada. La quantitat de palestins que han tornat a la idea original d'una Palestina laica i democràtica ha crescut de forma espectacular. Vuit anys enrere ningú parlava d'això i ara està en boca de tots; és l'única solució realista.

Com es conjuga el dret al retorn amb la permanència dels jueus que viuen en terra palestina?

El dret al retorn és innegociable, l'única forma de fer-lo efectiu és amb un estat únic, que proporcioni la terra i els recursos necessaris per a acollir tots els refugiats. S'han fet estudis que demostren que el retorn no tindria un impacte molt gran en termes de territori, perquè la majoria dels refugiats són d'origen rural i podrien establir-se fàcilment en aquestes zones. El 80% de les zones no urbanes d'Israel estan relativament buides. Logísticament és possible. No obstant això, en termes de com se sentirà la gent, sí que haurà, sense cap dubte, un impacte. Els jueus israelians s'han acostumat a una forma de vida molt especial, en què són privilegiats i se senten superiors. Aquest sentiment serà profundament colpejat. Haurien d'aprendre a reconèixer que tots som éssers humans i que els privilegis de què han gaudit fins ara són a costa precisament dels refugiats palestins.

Norman G. Finkelstein, analista polític

«En el cos a cos Israel no pot vèncer Hezbollah»

Brillant orador i eloqüent polemista, Norman Gary Finkelstein ha dedicat la seva carrera acadèmica al conflicte palestí-israelià. Fill de supervivents del ghetto de Varsòvia i dels camps de concentració de Majdanek i Auswitchz, denuncia la instrumentalització de l'Holocaust en benefici dels interessos d'Israel. El 2007 va ser apartat de la docència en la Universitat de DePaul, a Chicago. El seu diàleg amb una jove jueva nord-americana a qui acusa d'abocar «llàgrimes de cocodril» pels morts de l'Holocaust per a negar la denúncia a l'atac sobre Gaza causa furor a Youtube.

LI- Israel està preparant una nova guerra contra Hezbollah?

Sí. Necessiten recuperar-se de la successió de revessos militars: primer Líban el 2006, Gaza el 2009, després l'atemptat de Dubai i recentment l'atac al Mavi Marmara. Israel està preocupat perquè sap que està transmetent una imatge de debilitat, i necessita presentar almenys una acció militar brillant per compensar tots els seus fracassos. Per molts motius crec que apuntarà a Líban.

Però el 2006 Hezbollah es va apuntar una victòria contra l'exèrcit israelià.

Cal ser curós amb el terme «victòria». És cert que Hezbollah va aconseguir una victòria militar en 2006, però també és cert que la frontera entre Israel i Líban mai havia estat tan tranquil·la com des de llavors. No hi ha hagut ni un míssil més. En un sentit, Israel va aconseguir un dels seus objectius: desactivar qualsevol possibilitat de reacció de Hezbollah. Ni tan sols durant la massacre de Gaza de 2008-2009, hi va haver una resposta, perquè sabien que si mostraven algun tipus de suport pràctic, Israel entraria de nou. I llavors la població libanesa es giraria contra Hezbollah preguntant per què arisqueu el nostre país per Gaza?, qui us ha donat dret a fer-lo? La realitat és que Hezbollah no va poder fer res.

Com reaccionarà Obama, empantanat a Afganistan i l'Iraq, davant aquest possible atac israelià, que obriria un tercer front i amenaçaria amb propagar el conflicte?

És un interrogant. He parlat amb gent que opina que Obama no parará l'atac i uns altres pensen que no voldrà obrir la caixa dels trons. Si Israel pot contenir la reacció de Hezbollah, Estat Units dirà que atacar-los és una forma d'afeblir a Iran.

Com interpreta aquests revessos militars d'Israel?

Jo ho plantejaria en termes d'incompetència. Són un país ric, pertanyen a Occident, poden jugar el joc de la videoconsola, tot sota control remot, sense arriscar cap vida... però quan necessiten poder humà, senzillament no poden dominar la situació. Els israelians no poden lluitar contra Hezbollah.

No poden?

Darrere de tancs i parapetats sí poden, però cos a cos, en el camp de batalla, no. Hezbollah és el Partit de Déu: estan disposats a donar la seva vida per a derrotar a Israel. I els israelians volen discoteques, viatjar, una bona vida... No estan disposats a renunciar a això. A aquest nivell els israelians no poden guanyar.

En els seus treballs vostè assimila el sionisme amb el nacionalisme ètnic que es va instal·lar a Europa el segle XIX.

El sionisme va ser una forma típica de nacionalisme ètnic. Creien que cada grup ètnic, o raça, com es vulgui dir, havia de tenir el seu propi estat independent. Ja que en la seva concepció els jueus eren una nació, necessitaven una nació per als jueus. És la concepció oposada a la del nacionalisme polític, en el qual tu pertanyes a una nació si acceptes un cos legal, una constitució. Aquest és el model de la Revolució Francesa, o el d'Estats Units.

Israel és un estat racista.

Jo diria que és un estat discriminatori. Discrimina als seus ciutadans en funció de la seva etnicitat, de la seva raça.

Hi ha un règim de apartheid en els territoris ocupats palestins?

El principal diari israelià, Haaretz, ha parlat moltes vegades en els seus editorials de sistema de apartheid en els territoris ocupats. L'anterior fiscal general israelià, Michael Ben-Yair, ho va qualificar de sistema d'apartheid. Les organitzacions de drets humans israelianes, com B'Tselem, parlen d'apartheid. Shulamit Aloni, l'exministra d'educació, també ho planteja així.

Com jueu, com veu la paradoxa que un poble que va ser perseguit, ara ocupi i persegueixi un altre poble?

De fet, no em sorprèn. La gent pensa, crec que de forma ingènua, que després d'una experiència terrible, tothom aprèn les mateixes lliçons morals. Però això no és cert. Alguns van sortir de l'Holocaust nazi i la seva principal lliçó va ser «mai més, a ningú»; aquesta va ser la lliçó dels meus pares. Però per a uns altres, la principal lliçó va ser «mai més, als jueus». Va ser la mateixa experiència, però va dur a dues conclusions diametralment oposades. Per això no em sorprèn trobar jueus que pensen «mai més a nosaltres, i a l'infern amb els altres», perquè la seva actitud és «ningú es va preocupar per nosaltres quan érem exterminats». La meua mare, al contrari, em deia «va estar malament que el món ens abandonés i el que no podem fer ara és abandonar als altres».